

forekommer mig dog, at disse forrige Embedsmænds Stilling er meget uheldig. Det er nemlig oplyst, som jeg ogsaa troer, at Ingen kan benægte, at de i de sidste Aar, da Tallyotteriet bestod, ikke kom til at nyde Godt af den almindelige Forhøielse i Gageringen, der da fandt Sted under Ministerier og mange andre offentlige Bestyrelsesgrene, og det naturligvis af Hensyn til, at Tallyotteriet var forudsæet ikke at skulle bestaae i meget lang Tid. Imidlertid bleve de derved staaende paa en lavere Lønning, og deres Pension er i Forhold dertil ogsaa bleven temmelig ringe. Jeg indseer meget vel, at der ikke fra Thingets Side kan gøres noget Videre for dem, og derfor har jeg ikke villet dissentiere ved nogen speciel Indstilling; men jeg troer, det var ønskeligt, at Sagen maatte komme under den høitærede Finantsministers Overveelse, om der ikke var Midler til paa anden Maade, maaskee ved fornyede Indstillinger til Regjeringen, at foretage Noget til, at disse Embedsmænd fik en noget bedre Fremtid, især da de Alle ere temmelig alderstegne Mænd, saa det ikke er sandsynligt, at de, da det ikke hidtil er skeet, kunne indbringes i andre Embeder. Der er i Særdeleshed en af dette Personale, den forrige Administrator ved Tallyotteriet, som fornemmeligt forekommer mig, er bleven noget strengt medtaget, og at den Skæbne, der har ræmt ham, har været i det Hele meget uheldig. Han er, som man vil see, nogle og 70 Aar og har i sin Tid, da han var 50-aarig Embedsmand, villet kunne pensioneres efter den almindelige Praxis, som dengang er bleven fulgt, og hvorfra det mig idetmindste ikke er bekjendt, der er bleven afvejen, og havde derefter kunnet vente at affædiges med sin fulde Gage i Pension. Dette ønskede han imidlertid selv dengang at renoncere paa, for ikke at forlade sit Embede, saalænge han troede at kunne røgte det forsvarligt; men ved de Forandringer, som senere ere indførte, har han derved maattet lide et Tab, som vistnok har maattet besvare hans senere Stilling ikke lidet, da han i Forhold til den Lønning, han ellers vilde have faaet, er kommen paa en temmelig lav Pension. Da det nu er en høit bedaget Mand og han tillige staaer meget høit i sine Standsfællers Agtelse

og hos Andre, som have kjendt ham eller staaet i Berøring med ham, saa synes jeg dog, at der ved de særlige Forhold, der omgive denne Mand og hans Embedsbane, kunde være Anledning til at foretage Noget, og jeg har kun dristet mig til at fremsøre disse Uttringer, for at henstille til den høitærede Finantsminister, om der ikke maatte være Anledning og Leilighed til, maaskee ved næste Finantslovs Behandling eller paa anden lignende Maade, at foretage en Forbedring af denne forrige Embedsmænds Stilling.

Sjæherning: Jeg vil ikke lade Nr. 16 gaae forbi uomtalt, siden Forhandlingerne derom ikke ere blevne ganske simpelt staaende ved den Henstilling, som Uvalget har gjort. Det forekommer mig, at Uvalget allerede er gaaet meget langt, og saa langt, som der paa nogen mulig Maade kunde og burde gaaes i den Retning. Ethvert Skridt, vi ville gaae videre, vilde føre os paa Afveje, som der maaskee allerede er gjort et lille Skridt ind paa. Hele den Art industrielle Skoler maae vi overlade til den private Virksomhed; naar den private Virksomhed først har gjort Noget, hvorvidt der saa bør komme, som den ærede sidste Taler har bemærket, en Understøttelse til Undervisningsindustrien fra Staten, det maa være Statens Sag. Det klinger saa tiltalende for Mange: „Agerbrugs-“ og „Landvæsensskoler“, men, naar vi ville begynde at tale om, at vi skulde have en „Skomager-skole“, en „Skraederskole“, en „Bastertpige-skole“ o. s. v., saa vilde vi alle synes, at det var forfærdeligt med den Mængde Skoler, og disse Classer af Statens Borgere kunde dog være ligesaa berettigede i denne Henseende som de andre; imidlertid vilde det tilsidst blive Landboerne, der vilde faae Mindst ud af samtlige Skoler og komme til at betale Meest til dem. Dette hele Skolesystem, som har været forsøgt med meget ringe Held paa mange Steder, skulle vi ikke give os mere ind paa end høit fornydent. Vi have allerede meget for Meget af privilegeret Skolevæsen og dermed forbundet Laugslærdomsvæsen; lader os gaae løs paa, at vi blive af med det først, og lader os ikke danne et lille Landbolaug, som har taget Landboexamen, som derfor skal have en Fordeel enten